

Дакел – семейната история на едно куче

Едно дете + един дакел + една майка + една изолация = ...

Не, днес няма да си говорим за математика и сложни уравнения, ами за процеса по създаването на една книга, част от който са гореизброените хора, куче и едно дълго оставане у дома.

Детето е Елица, талантива и енергична ученичка в езикова гимназия, която обича да рисува. Напоследък особено много рисува дакели. Почти навсякъде.

Майката е Яна – тя е човек на думите, занимава се с журналистика и връзки с обществеността. Обича да пътува, умее да вдъхва значимост, дори на малките неща и открива най-голямото вдъхновение в дъщеря си Ели.

Кучето е Рорик. Порода дакел. Обича да похапва моркови и чушки, понякога дори и сладолед, но най-много обича хората, с които живее. А да, обича и да спи, особено след като е изпълнил важната роля – да вдъхнови останалите членове на семейството да създадат нещо ново.

Новото пък е книга, която се появява, докато дакелското семейство остава у дома за дълъг период от време, заради пандемията. Или обобщено накратко – Ели рисува, майка ѝ пише истории по рисунките, баща ѝ – редактира, а дакелът Рорик... Е, за Рорик стана ясно, той е вдъхновението за всичко, стоящо зад заглавието „Дакел. Семейната история на едно куче.“

За дакелите, книгата и бъдещите творческо планове, разговарям с Яна Борисова...

– Разкажете ни повече за семейството ви? Кои са хората, с които съжителства Рорик на „третия етаж в старата кооперация“?

Яна, Ели и Рорик

– На третия етаж в старата кооперация живее дакелът Дако от нашата книга. В реалния живот Рорик, или ние го наричаме Роро, живее малко по-нависоко от третия етаж и прекрасно познава живота на дакела в книгата, защото от него взехме цялото си вдъхновение за това приключение – книга за дакела. За Роро семейството сме всички ние, които го прегръщаме и споделяме възглавницата си с него, дори често той има най-удобното място на дивана. Не всеки би му разрешил това, нали?

– Кога и как Рорик стана част от живота ви?

– Имаме дакел от почти седем години. Решението дойде три години след мечтата на дъщеря ни да има куче и когато с баща ѝ почти се разбрахме как поравно разделяме сутрешните разходки. Защото кой иска през зимата да става в седем за сутрешна разходка? Ще ви споделя ис-

торията от началото на „Дакел“, която всъщност повтаря на 80 процента нашата истинска история за срещата ни с Роро.

Начало на историята.

Започнах да обичам „наденичката“ или „кренвириша“, както наричат дакела, когато станах на седем. Получих истински дакел на десетия си рождения ден. Татко го донесе във вътрешния джоб на любимото на мама сако. Тя ми е разказвала, че същото сако носел, когато мен още ме е нямало, дори не съм била в мечтите на двамата. Тогава мама била кръгла като топка. Така казва тя, но аз изобищо не ѝ вярвам, защото е слаба като спагетя, въпреки че може да изяде цяла кутия с вафли. Тогава татко бил без мустаци. Пуснал си ги по-късно, защото мама го харесвала с мустаци. Когато тя харесала сакоето на татко, се разхождали в парка. Мама имала хрътка, а татко ѝ говорел, че един ден, когато той

има семейство, заедно ще разхождат дакел. Лора, така се казва моята майка, почти принадлежала от смях. Опитала се да си представи татко ми с неговия аристократично висок ръст и същата аристократична скованост, в която всъщност се влюбила..., опитала се да си представи този висок мъж с дакел. Явно ѝ било трудно, защото много се смяла. Но, за да не го обиди, решила да прехвърли тази мила закачка към несъществуващата още негова жена със „смея се, защото си представям жената до теб, как грациозно се разхожда с несъразмерно куче с къси крачка, ами ако е претенциозна и се срамува от дакела“. Мама винаги е имала куче. Всичките ѝ три кучета били високи и с дълги крака. И татко е висок. Въпреки това често се навежда, за да обува пантофите на мама, защото ходи боса, а Захари не иска тя да настива, както винаги става. Почти винаги. Когато мама я боли глава, защото има силна мигрена, просто не прилича на себе си. Тогава татко прегръща слепоочията ѝ и на нея ѝ минава. Сега, когато и аз имам куче, знам, че това ѝ е любимо. Защото, когато и мен ме боли главата, моят Дако си слага ушите върху нея. Не знам дали кучетата и хората се обичат по един и същи начин, но знам, че малко хора обичат толкова самоотвержено, мило, топло и всеопрощаващо както кучетата. Откакто има татко, на мама не ѝ трябва куче. Е, вече има. Дако я обожава. Ако можеше да говори, на ден би казал името ѝ стотици пъти. Двамата сякаш си принадлежат, а мен би ме продал за парченце кренвири. Започнах за сакото, а докъде стигнах...

– Промени ли се ежедневието, когато към него се прибави един брой Рорик?

– Промени се дисциплината у дома и радостта ни. И от двете имаме повече. Да имаш куче е споделена отговорност и щастие, което сплотява всички ни. Нашият дакел е доста забавен. Той е голям човек. И прави големи смешки и почти нула бели.

– Кое е най-интересното място, на което сте били с кучето?

– Навсякъде, където пътуваме в

България, ние сме с дакела. Обичаме много южния бряг със скалите около Варвара и Синеморец. Там научихме, че дакелът ни е пъргав като козле. Катери се навсякъде, но бяга от водата. Водили сме го на ресторант, на лятно кино, на концерт, канят го на детски рождени дни. Една есен пътувахме за фестивал на детските игри в Италия и тогава го оставихме в дома на мои приятели, където намери най-добрите сподвижници в разходките. С тях всеки ден се е разхождал до красиви градски места с вкусна храна.

– А къде мечтаете да отидете от ново всички заедно?

– На палатка. Никога не сме били заедно на палатка. Сега очакваме лятото на новата година, за да го направим.

– Как се появи идеята за книгата „Дакел. Семейната история на едно куче“?

– Стана спонтанно. Оказа се, че Ели и ние, като нейни родители, сме доста добър творчески екип. Тя рисува, аз пиша истории, татко ѝ е редактор. Заедно можем да отгледаме едно куче и една книга, а вече идва и втората. Елица започна да рисува черно-бели контурни илюстрации, вдъхновена от дните си с Роро.

Започна през декември 2019-та, след това училището отне почти цялото ѝ време. През лятото на 2020-та се върна към това тематично дакелско рисуване. В края на ваканцията имаше 16 различни рисувани истории. Един неделен следобед на ноември татко ѝ предложи аз да разкажа илюстрациите и да видим какво ще се получи. Така се роди забавна книжка, която събира децата с родителите в четене и рисуване, защото към книгата с истории има и малка книжка за оцветяване, в нея оставихме читателите да облекат в цветовете илюстрациите. Тази книга има своите читатели както в България, така и в Италия, в

Австрия, в Холандия, а също и в далечна Япония. Не очаквахме този интерес и се радваме, че толкова много хора поканиха нашия дакел в дома си. Благодарни сме.

– Колко време Ви отне цялата реализация на книгата – от идеята до това да я държите в ръцете си?

– От неделния следобед, в който заедно решихме рисунките на Ели да се превърнат в книга, през създаването на текста, редакцията, дизайна и печата, всичко това отне един месец. И ни даде страшно много споделено време.

Ели работи над илюстрациите в книгата

– Писането или рисуването – кое отнема повече време в творческия процес?

– Рисуването продължи повече. Текстът го създадохме за три дни. Рисунките на Елица са разказващи и на мен не ми беше трудно да ги следвам в създаването на разказ за петнадесет щастливи момента с куче.

– Виждайки илюстрациите, първата асоциация е за детска книга. Такава ли е тя всъщност? Към кого е насочена и за каква възраст е подходяща?

– „Дакел“ е не само история за едно куче. Това са очарователни раз-

кази за семейство, готово да живее с домашен любимец и да го обича без-условно. Това не е книга само за деца, а семеен разговор за човешките ценности, вдъхновени от истинско куче. Втората книга от поредицата „ДакеЛ“, която подготвяме в момента, и Вашите читатели са първите, на които раз-

на Ел – малката и пакостлива Мона. Книгата е разделена условно на две части. В първата има шест стихотворения, към всяко Ели добави нова илюстрация и я оставяме в контур, без цвят, за да отговорим на интереса към книжката за оцветяване в първия тираж на „ДакеЛ“. В „Светът в

моите лапи“ добавяме и няколко страници в малък бележник с въпроси за приятелството, детството и любовта. Идеята е това място да бъде споделено от родителите и други любими на децата възрастни хора. Питаме ги за белите, за галените им имена, за мечтите да пораснат, защото ние – родителите на Елица – знаем колко е полезно да помним детето в нас. Понякога отговорите на доста въпроси, които търсим като пораснали, са там – в детството. И не са скрити, чакат да си спомним за тях. Към първата книга от поредицата „ДакеЛ“ – „Семейната история на едно куче“ подготвихме като подарък книжка за оцветяване. Към втората книга – „Светът в моите лапи“ подаръкът от дакеЛ Дако е колекция от шест цветни стикера.

– Ели рисува дакели почти навсякъде, включително с размах и върху важни коректури на баща си. Ще ни разкажете ли повече за авторските автографи, които съпътстват книгата?

– И тези автографи се появиха случайно, но с огромно желание да изненадаме две деца, чиято баба поръча два комплекта „ДакеЛ“ за Коледа. Помоли ни да им напишем нещо, авторът да остави автограф. Елица от малка не обича да се пише върху книгите, а като художник реши, че автографът няма как да бъде дума, а рисунка. Попитахме тази дама какви са нейните внуци, за какво мечтаят, какво обичат да си хапват, къде искат да пътуват. Тя беше очарована от двете малки рисувани истории, специални за децата, които ще четат в дома ѝ. Ние публикувахме автографите и след това всеки, който искаше дакеЛ у дома, ни изпращаше малък разказ да децата читатели. Така Дако стана космонавт, тракторист, актьор, сърфист, пътува до Париж и на други места, затваряше компоти в буркани, вадеше мед с пчеларски костюм. Имаме сериозна колекция с автографи. Стоотици малки рисувани истории.

– Ели е много талантива, каква всъщност иска да стане, когато порасне?

– Няма конкретна мечта, но е сигурна, че професията ѝ ще бъде свързана с рисуване. А ние вече знаем, че е добър човек.

– И като за финал: Според Вас ние ли намираме вдъхновението, или то нас?

– Това, което търсим, ни намира. Това е посока, в която има смисъл и която не е свързана единствено с хората, а с желанията, целите и вдъхновението. Според мен всеки човек носи вдъхновение в себе си, просто ни трябва някой или пък нещо, което да го отключи. Понякога просто трябва да се вгледаме в себе си, за да открием, че сме собственото си вдъхновение. ♦

Знаменитите автографи, които Ели оставя във всяка книжка

Сегмент от книгата за оцветяване, придружаваща тази с историите

Страници от книгата

казваме съдържанието на „Светът в моите лапи“, създаваме с желание децата от малки да се докоснат до красотата на римите. Това ще бъде малка поетическа книжка, в която дакеЛът Дако пише в рими за живота си с любимите си хора. Тук към Ел, Лора и Захари влизат със свои истории баба Катя, дядо Виктор и братовчедката

това е така?

– Към последната рисунка умишлено няма разказ. Това е история за пътуването. В илюстрацията на Елица Дако и Ел се качват в хеликоптер, за да отидат на интересно място. Ние сме любопитни накъде са тръгнали, но децата имат таланта да ни разкажат къде отиват с нашите двама ге-